

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 191/2023-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Hencovskou, Bajzova 2, Košice, proti rozsudku Okresného súdu Košice I č. k. 36C/101/2016-321 z 3. apríla 2018 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/269/2018 z 26. novembra 2019 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4Cdo/275/2020 z 21. apríla 2021 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. júla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov konania zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupmi a rozhodnutiami všeobecných súdov uvedenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie a žiada priznanie finančného zadosťučinenia 4 000 eur a náhrady trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom určil, že žalobcovia sú bezpodielovými spoluvlastníkmi konkretizovaného bytu v podiele $\frac{1}{2}$, ako aj prislúchajúceho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu a na prísluších

pozemkoch. Darovacou zmluvou zo 14. septembra 2001 obdarovali sťažovateľa a jeho manželku (svoju dcéru), pričom predmetom daru boli nehnuteľnosti uvedené vo výroku rozsudku. Dcéra im v roku 2015 dobrovoľne vrátila dar v podiele ½ k celku. Žalobcovia vyzvali vo februári 2016 sťažovateľa podľa § 630 Občianskeho zákonníka na vrátenie daru darovaného mu darovacou zmluvou v podiele ½ k celku a poukázali na bližšie špecifikovaný dôvod vrátenia daru, t. j. na skutočnosť, že zo strany sťažovateľa dochádza vo vzťahu k žalobcom, resp. aj ich rodinným príslušníkom (dcére a vnučke) dlhodobo k správaniu hrubo porušujúcemu dobré mravy. Z troch vo výzve uvedených dôvodov dva (správanie sťažovateľa voči žalobcom a voči manželke) okresný súd nepovažoval za hrubé porušenie dobrých mravov, u tretieho (správanie k maloletej vnučke žalobcov a dcére sťažovateľa) však, zhodnotiac vykonané dokazovanie, dospel k záveru, že tu šlo o také správanie, ktoré intenzitu hrubého porušenia dobrých mravov vykazujúceho znaky značnej intenzity a sústavnosti dosahovalo a skutkovú podstatu § 630 Občianskeho zákonníka napĺňalo. Za najzávažnejšie hrubé porušenie dobrých mravov okresný súd považoval správanie sťažovateľa voči v tom čase 14-ročnej maloletej dcére 1. januára 2016 spočívajúce v tom, že ju vyhodil z bytu, pričom podľa výsledkov znaleckého posudku [REDAKOVANÉ] v súvisiacom konaní (o zverení maloletej do náhradnej osobnej starostlivosti žalobcov) takáto osobná negatívna skúsenosť mala a má na maloletú negatívny dopad, keďže jej odchod z domu nebol svojvoľný a dobrovoľný, ale bol výsledkom dlhodobých nezhôd v rodine ústiacich do konfliktu medzi ňou a sťažovateľom s následkom jej vyhodenia z ich spoločného bytu.

3. V odvolaní proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ namietal, že incident v januári 2016 sa neodohral tak, ako to okresný súd považoval za preukázané. Dcéru podľa jeho tvrdenia ovplyvňovali žalobcovia. Okresný súd nevypočul jeho manželku, len konštatoval, že svoje výpovede a skutkové tvrdenia v iných súvisiacich konaniach nekriticky a neobjektívne prispôbovala s ohľadom na obdobie, v ktorom sa nachádzala, a čo bolo pre ňu v tom čase najvhodnejšie. Považoval za nesprávne, ak okresný súd v rozpore so zásadou ústnosti vychádzal len z jedného listinného podkladu, a to znaleckého posudku, ktorý získal z iného konania. Navrhol vypočuť aj svojich rodičov na to, ako sa maloletá správala k nemu a ako sa správala k žalobcom.

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodol o odvolaní sťažovateľa tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Stotožnil sa so skutkovým zistením okresného súdu, že medzi sťažovateľom a vnučkou žalobcov dochádzalo ku konfliktom, ktoré vyvrcholili tým, že ju sťažovateľ 1. januára 2016 vyhodil z bytu, čo malo a má na maloletú negatívny dopad – stratila pocit bezpečia a istoty domova. Po vyhodení z bytu sa jej ujali starí rodičia (žalobcovia). K námietkam sťažovateľa smerujúcim k nevyváženému spôsobu dokazovania krajský súd pripomenul, že dokazovanie je časť civilného sporového konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie.

5. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Namietal, že súdy v rámci priebehu sporu nevyhodnotili správanie žalobcov v súlade s princípom vzájomnosti (pri posudzovaní správania obdarovaného podľa § 630 Občianskeho zákonníka treba vziať do úvahy a hodnotiť aj správanie samotného darcu v tom zmysle, či práve jeho správanie nie je príčinou nevhodného správania obdarovaného voči nemu), bez racionálneho odôvodnenia nezohľadnili a nevyšporiadali sa s dôkazmi, ktoré

do konania predložil, a bez riadneho, presvedčivého a logického zdôvodnenia odmietli vykonať dokazovanie v ním navrhnutom rozsahu, ktoré bolo pritom dôležité pre spravodlivé meritórne rozhodnutie. Súd nerespektoval princíp rovnosti zbraní.

6. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa napadnutým uznesením odmietol. Uviedol, že dovolacia námietka sťažovateľa týkajúca sa nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov krajským súdom, ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, je nespôsobilou založiť prípustnosť jeho dovolania, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade okresnému súdu, (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá. Okrem toho ani prípadná neúplnosť či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Závažné deficity v dokazovaní (opomenuté dôkazy, deformované dôkazy, nesprávne použitie zásady voľného hodnotenia dôkazov) ani arbitrárnosť či neudržateľnosť skutkových záverov krajského súdu popierajúcu právo na spravodlivý proces najvyšší súd nezistil. Zdôraznil, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo nepovažoval za potrebné vykonať ďalšie navrhnuté dôkazy.

III.

Argumentácia sťažovateľa

7. Podľa sťažovateľa konajúce sudy bez racionálneho odôvodnenia nezohľadnili a nevysporiadali sa s dôkazmi, ktoré do konania predložil, a bez riadneho, presvedčivého a logického zdôvodnenia zamietli vykonať dokazovanie na odstránenie sporných skutočností. Sťažovateľ pritom navrhol, aby bola v konaní predvolaná jeho manželka a matka jeho dcéry, ktorá bola spôsobilá sa vyjadriť k správaniu dcéry, keďže s ňou žila, vychovávala ju a bola súčasťou jej života a videla správanie maloletej vo vzťahu k sťažovateľovi. Výpoveď manželky by mala väčšiu výpovednú hodnotu ako výpovede žalobcov, ktorí neboli svedkami všetkých rodinných situácií a udalostí, tak ako manželka sťažovateľa. Aj jeho rodičia sa vedia zodpovedne vyjadriť k účelovému a manipulatívnomu konaniu žalobcov, ktorým vyvolali nehody v rodine s cieľom vrátenia daru a zároveň sa jednotliví svedkovia vedeli vyjadriť aj k správaniu dcéry. Súd však bez relevantného odôvodnenia odmietli vykonať všetky sťažovateľom navrhnuté dôkazy, a to výsluchy svedkov – jeho manželky, ako aj jeho rodičov. Tým bol sťažovateľ postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana.

8. Súd sa taktiež nevysporiadali s čestným vyhlásením manželky sťažovateľa, v ktorom popísala, že žalobcovia na ňu vyvíjali nátlak, aby odišla aj s deťmi do krízového centra pre týrané ženy, a potvrdenie, ktoré z centra dostane, neskôr predloží ako dôkaz do konania o vrátenie daru. Súd rovnako neodstránili rozpor medzi znaleckými posudkami (■ ■■■■■ a ■ ■■■■■) produkovanými v súvisiacich konaniach.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K napadnutému postupu a rozsudku okresného súdu:

9. Z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať postup a rozsudok okresného súdu, keďže na základe odvolania ich meritórne preskúmal krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu a rozsudku okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

IV.2. K napadnutému postupu a rozsudku krajského súdu:

10. Kritika sťažovateľa sa v dôvodoch ústavnej sťažnosti, ktorými je ústavný súd podľa § 45 zákona o ústavnom súde viazaný, koncentruje na nevykonanie ním navrhovaných dôkazov, ktoré mali mať podstatný význam pre rozhodnutie v spore, na porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov (chýbajúce odstránenie rozporov z dôkazov vyplývajúcich), ako aj na nedostatočné odôvodnenie odvolacieho rozsudku v naznačenom smere.

11. Sťažovateľ správne odkázal na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu i ústavného súdu, podľa ktorej ním tvrdené vady procesu a rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu majú relevanciu vo vzťahu k dovolaniu podľa § 420 písm. f) CSP. Takto koncipované dovolanie sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu aj podal a najvyšší súd ako súd dovolací ho meritórne prejednal a rozhodol o ňom. Platí to aj napriek procesne formulovanému výroku dovolacieho uznesenia najvyššieho súdu (odmietnutie, nie zamietnutie dovolania), keďže § 420 písm. f) CSP v sebe inkorporuje nielen dôvod prípustnosti dovolania, ale zároveň aj relevantný dovolací dôvod. Preto aj voči zásahom, ktorými sú rozsudok krajského súdu a jemu predchádzajúci postup krajského súdu, poskytoval ochranu označeným právam sťažovateľa najvyšší súd v rámci konania o dovolaní. Ústavný súd preto nemá právomoc na prerokovanie a rozhodnutie o ústavnej sťažnosti ani v tejto jej časti. Bolo ju tak potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

IV.3. K napadnutému postupu a uzneseniu najvyššieho súdu:

12. Z hľadiska ústavného treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, to však za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv. Podmienkou je, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale ani formalistická a aby bola čo najústálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010).

13. Zásadným dôvodom ústavnej sťažnosti je kritika, podľa ktorej okresný súd nevykonával sťažovateľom navrhované dôkazy, a to predovšetkým výsluch jeho manželky a jeho rodičov, a nevykonanie týchto dôkazov dostatočne neodôvodnil. Charakter sťažnostných dôvodov predurčuje, že ústavný súd sa nemôže obmedziť len na izolovaný prieskum napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ale je potrebné, aby dovolacie uznesenie hodnotil aj cez prizmu dôvodov, na ktorých založili svoje rozhodnutia okresný súd a krajský súd. V tomto smere platí, že odôvodnenia rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Prvoinštančné a odvolacie konanie totiž z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, preto bolo namieste aj od najvyššieho súdu očakávať, aby dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu podrobil prieskumu v jednote s dôvodmi prvoinštančného rozsudku.

14. Sťažovateľ výstižne odkázal na judikatúru najvyššieho súdu (4Cdo/100/2018, 5Cdo/202/2018), podľa ktorej nevykonanie dôkazu možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, ak z vykonaných dôkazov nemožno spoľahlivo zistiť skutkový stav veci. Ide o prípady, keď súdy nevykonávajú dôkazy, ktorými sa majú vyjasniť sporné skutočnosti alebo vykonávajú dôkazy navrhované len jednou stranou.

15. Ústavný súd dopĺňa, že súd, ktorý má právomoc vo veci konať, má právomoc posúdiť aj to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa dôkaz zabezpečí (I. ÚS 52/03). Zároveň platí, že súčasť základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy netvorí povinnosť súdu vykonať dôkazy označené (resp. navrhnuté) účastníkom súdneho konania, pretože princíp voľného hodnotenia dôkazov v konaní pred súdmi v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia veci umožňuje sudcovi vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú (IV. ÚS 100/2014). Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným právnym poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu a štádia civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu (I. ÚS 372/06).

16. K nevypočutiu manželky sťažovateľa ústavný súd v prvom rade uvádza, že už okresný súd nevyhodnotil správanie sťažovateľa k jeho manželke ako hrubo porušujúce dobré mravy, a tým zakladajúce záver o splnení hypotézy podľa § 630 Občianskeho zákonníka. Nemožno však vylúčiť význam výsluchu manželky aj na účel posúdenia správania sťažovateľa k maloletej dcére, čo už okresný súd ako dôvod na aplikáciu uvedeného ustanovenia o vrátení daru konštatoval. Okresný súd odmietol vykonanie tohto sťažovateľom navrhovaného dôkazu, čo podrobne odôvodnil (bod 37 prvoinštančného rozsudku) poukazom na zásadnú rozpornosť tvrdení sťažovateľovej manželky vo výpovediach prednesených v trestnom konaní (podozrenie, že sťažovateľ páchal trestnú činnosť voči maloletej) na jednej strane a v konaní o jej návrhu na rozvod manželstva na strane druhej. Z toho vyvodil neverohodnosť jej doterajších výpovedí, ako aj jej čestného vyhlásenia úplne negujúceho skutočnosti uvádzané v návrhu na rozvod, čo významne oslabilo prípadný prospech jej výsluchu v určovacom konaní. Okrem toho okresný súd zrozumiteľne naznačil, že ak mala byť manželka sťažovateľa vypočutá na účel skúmania, či maloletá je pod vplyvom žalobcov (starých rodičov), potom znalecký záver [REDACTED] z roku

2017, podľa ktorého maloletá nebola a nie je pod vplyvom žiadnej zo zainteresovaných osôb, vyznieva v porovnaní s vnútorne rozpornými výpoveďami manželky sťažovateľa natoľko vierohodne, že je z dôkazného hľadiska plne postačujúci.

17. Aj podľa názoru ústavného súdu je rekapitulované vysporiadanie sa okresného súdu s dôvodmi, pre ktoré nebola vypočutá manželka sťažovateľa, z hľadiska základného práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie postačujúce. Krajskému súdu dovoľovalo, aby naň iba odkázal a stotožnil sa s ním, a najvyšší súd nemal dôvod nevykonanie takéhoto dôkazu kvalifikovať ako vadu opomenutého dôkazu zakladajúcu rozpor s právom na spravodlivý proces.

18. Na sťažovateľov návrh, aby boli vypočutí jeho rodičia, okresný súd reagoval iba rekapituláciou ich čestných vyhlásení doložených do súdneho spisu so zdôraznením, že ich tvrdenia v porovnaní s výpoveďou sťažovateľa ako strany sporu neprinášajú nové poznatky. Zároveň k hodnotiacim úsudkom, ktoré v čestných vyhláseniach rodičia sťažovateľa produkovali, okresný súd podotkol, že sú neobjektívne, keďže je z nich zrejme, že mu „držia stranu“. Pre ústavný súd je takéto vyhodnotenie postačujúce. Obzvlášť s ohľadom na to, že kým význam výpovede manželky sťažovateľa bol daný intenzitou jej kontaktu s maloletou (zdieľali aj spoločnú domácnosť), v prípade rodičov sťažovateľa bolo ich stretávanie s maloletou podstatne sporadickejšie, čo priamo determinovalo ich možnosti priamo pozorovať obsah jej vzťahov so sťažovateľom. Aj v tomto prípade preto záver najvyššieho súdu o neprítomnosti vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP ústavno-právne obstojí.

19. Aj vo vzťahu k nevy počutiu maloletej, čo sťažovateľ v ústavnej sťažnosti kritizuje, ústavný súd poznamenáva, že síce tento dôkaz sťažovateľ v konaní na okresnom súde navrhol, avšak, ako to vyplýva z rekapitulácie dôvodov jeho odvolania uvedenej v bodoch 24 – 29 rozsudku krajského súdu, jeho nevykonanie adresne v odvolaní nenamietol. Z príloh ústavnej sťažnosti a ani zo samotnej ústavnej sťažnosti nie je zrejme, k čomu konkrétne navrhoval sťažovateľ maloletú vypočuť, keď navyše okresný súd vzal do úvahy jej podrobnú výpoveď v procese znaleckého dokazovania realizovaného v konaní o jej zverení do náhradnej osobnej starostlivosti starých rodičov (bod 31 prvoinštančného rozsudku).

20. Pokiaľ ide o sťažovateľom tvrdený rozpor znaleckých posudkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že s oboma znaleckými posudkami, ktoré boli vypracované na účely odlišných, no súvisiacich konaní, sa okresný súd oboznámil, čo vyplýva z bodov 26 a 31 jeho prvoinštančného rozsudku. Kým však znalecký posudok [REDAKOVANÉ] bol vypracovaný v konaní o rozvod manželstva sťažovateľa a dcéry žalobcov a obsahovo sa sústredil na osobnostnú štruktúru oboch manželov, znalecký posudok [REDAKOVANÉ] bol vypracovaný pre potreby konania o zverenie maloletej dcéry sťažovateľa do náhradnej osobnej starostlivosti žalobcov a bol zameraný na psychologické vyšetrenie maloletej. Nemožno v tejto súvislosti opomenúť ani zjavný fakt, že kým znalecký posudok [REDAKOVANÉ] bol vypracovaný v roku 2014, teda ešte pred incidentom, ktorý bol pre rozhodnutie o určovacej žalobe žalobcov podstatný, znalecký posudok [REDAKOVANÉ] bol vypracovaný v roku 2017, teda po tom, keď bola maloletá vystavená zážitku z januára 2016 (vyhodenie z domu). Tým je, prirodzene, determinovaná miera jeho relevancie pre rozhodovanie o určovacej žalobe žalobcov. Z uvedenej rekapitulácie vyplýva, že oba znalecké posudky boli vypracované v konaniach, ktoré reflektujú rôzne roviny problémov v rodine sťažovateľa. Pritom vecne boli zamerané na odlišné okruhy otázok.

Preto ich rozpor tvrdený sťažovateľom nie je relevantný v konaní o žalobe žalobcov, ktoré sa sústredilo na vyhodnotenie splnenia podmienok podľa § 630 Občianskeho zákonníka. Napokon neuniklo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nekonkretizuje, v čom údajný rozpor oboch znaleckých posudkov mal spočívať, iba sa obmedzil na všeobecné konštatovanie, že znalecký posudok [REDAKOVANÉ] vyvracal tvrdenia žalobcov. Uvedené zistenia ústavného súdu vedú k rezultátu, že krajský súd na takto formulovaný odvolací dôvod (rozpor znaleckých posudkov) nebol povinný poskytnúť cielenú odpoveď a následne najvyšší súd správne uzavrel, že nedostatok takej odpovede nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

21. Ústavný súd uzatvára, že reakcie najvyššieho súdu boli vzhľadom na odôvodnenie sťažovateľovho dovolania, ako aj na dôvody, ktoré vo svojich meritórnych rozhodnutiach uviedli okresný súd a krajský súd, primerané a zrozumiteľné. Dôvody, ktoré sťažovateľ sformuloval proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu, ústavný súd nevyhodnotil ako signalizujúce jeho arbitrárnosť alebo ústavnú neudržateľnosť, čo by po prijatí na ďalšie konanie mohlo viesť k vyhoveniu ústavnej sťažnosti v tejto časti. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012, III. ÚS 292/2020, III. ÚS 45/2021, IV. ÚS 296/2022). Preto ústavný súd sťažovateľovu ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

22. Pokiaľ je v petite ústavnej sťažnosti namietaný aj postup najvyššieho súdu v konaní o jeho dovolaní, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ neuviedol žiadne dôvody, ktoré by mohli slúžiť ako prieskumný základ vo vzťahu k takto vymedzenému zásahu, ktoré pôvodcom má byť najvyšší súd. Pritom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde je povinnou obsahovou náležitosťou návrhu na začatie konania aj jeho odôvodnenie. Obdobne podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde je sťažovateľ povinný uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa neho dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Preto v tejto časti ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

23. Odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku má za následok, že je bez významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa vznesenými v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutých rozhodnutí, vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2023

Robert Šorl
predseda senátu